Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 33. 13 Aug. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktör: J. B. GAUFFIN. Uppsala. | 20 årg. 1903.

Förlåtelse och nåd.

Ho är en Gud, som du, som förlåter synd?" Så utbrister profeten. I hans ord kunna vi skönja en oförställd förundran, han kan icke finna någonting, som kan jämföras med Guds rika förlåtelse och hans förbarmande. Rundt omkring Israel bodde folk, som icke kände Israels Gud, och deras afgudar kunde enligt deras föreställning endast hämnas, men icke förlåta. Därför anser sig profeten med all rätt böra upphöja och prisa *vår* Gud såsom en barmhärtighetens och kärlekens Gud.

Hans förundran var icke mindre, då han betänkte, huru ofta och huru mycket Israel hade syndat. Ofta hade Gud straffat sitt folk för deras synder, men ändå var han alltid villig att förlåta dem, så snart de af allt hjärta ångrade sin synd och anropade honom om nåd. *Ho är en Gud som du?* utbrister han. Särskildt kunde Mika, såsom ögonvittne till Jerusalems underbara befrielse från assyrierna, hvilka förstört Israels rike, hafva anledning att tala om Guds underbara nåd. Ty han, såväl som hans samtida Esaias hade särdeles eftertryckligt framhållit folkets synd.

Först och främst det uttrycket »kvarlefvan af ditt egendomsfolk» tyder bestämdt därpå, att de nordliga stammarne redan drabbats af Guds dom. Därför vill också profeten framhålla Guds skonsamhet, att han ej alldeles förstörde hela folket utan lät en del af detsamma erfara sin nåds och barmhärtighets rikedom.

Låtom oss göra en tillämpning af dessa ord på oss själfva. Vi hafva syndat, icke blott af okunnighet, utan mången gång mot bättre vetande. Då vill det så gärna synas oss, som om Gud icke kunde förlåta oss, emedan vår synd är så stor och otillbörlig. O, hvad vi då behöfva väl gifva akt på dessa ord: Ho är en Gud, som du, som förlåter synd och tillgifver kvarlefvan af sitt egendomsfolk dess missgärning? Vår Gud *förlåter synd*, han förlåter *villigt*, han förlåter *ofta*, han förlåter *fullständigt*. Allt hvad han väntar af oss, allt hvad vi också kunna göra, är att *bekänna synden*. Vi kunna således få förlåtelse under alla omständigheter, och detta bör fylla våra hjärtan med den innerligaste tacksamhet.

Vår Gud förlåter vår synd, men han låter det ej stanna därvid, han vill göra ännu mer för oss. Han vill gifva oss seger öfver synden, hvarje gång frestelsen kommer. Hans förlåtelse gifver oss under inga förhållanden tillåtelse att synda, den är tvärtom en kraftig uppfordran och hjälp att lämna synden. Låten, I älskade små, detta ord vara för eder en kraftig uppmuntran att frimodigt gå fram till nådens tron för att bekänna synden, men å andra sidan en lika kraftig hjälp att öfvergifva syndens väg!

Fr. E.

Försakelse.

(Forts. fr. föreg. n:r).

"Mamma", ropade Emma Schulz ifrigt, "se mamma, jag har fått bref!"

"Ett bref? Har du fått bref?" frågade modern förvånad.

"Ja, se här, läs det mamma."

Modern torkade af sina händer, ty hon höll på att tvätta kläder åt sina småttingar, och tog brefvet från Emma.

"Kära Emma!" läste hon. "Vill du göra mig den glädjen att nästa lördag komma ut och hälsa på oss och stanna här hela dagen? Då din mamma kanske inte gärna vill låta dig resa ensam, så vore det roligt, om din bror Georg komme med. Vilja ni då komma med niotåget? Vi skola hämta er vid stationen. Inneliggande summa skall vara till respenningar. Jag hoppas, att din mamma vill låta eder komma.

Hjärtliga hälsningar från

din vän Hildegard."

Inuti brefvet låg ett litet kort från fru Berman till Emmas mamma.

"Om jag vill låta er resa! Naturligtvis, jag gläder mig obeskrifligt på edra vägnar", ropade fru Schulz. "Aldrig kunde jag tro, att det funnes så goda människor! Och jag som hela tiden brytt min hjärna, huru jag skulle kunna göra det möjligt för er att komma utom staden någon gång. De kära, goda människorna! Hvad landtluften skall göra er godt! — Om lördag? — Det är ju i morgon!"

Ja, det var redan i morgon, och ändå visste ej Emma, huru hon skulle kunna vänta till dess.

Modern nödgade henne att gå tidigt till sängs, ty annars menade hon, att Emma rent af kunde bli sjuk af längtan.

Och så kom då lördagen.

Under glad väntan trippade John och Hildegard fram och tillbaka på perrongen utanför stationen.

"Hör du Hildegard", sade John något missmodig, "jag önskar nu, att jag inte hade ätit upp mina sötsaker. "Nu har du ensam gjort så att Georg och Emma kunna komma hit ut."

"Det gör ingenting, John", tröstade Hildegard; "en annan gång hjälpas vi åt, och du kan ju äfven den här gången få försaka något om du vill och skänka Georg en af dina knifvar eller en ask tennsoldater."

"Ja, det blir han nog glad öfver", menade John, mycket tröstad.

Där kom tåget redan. —

De båda stadsbarnen tyckte sig hafva kommit till ett sagoland, när de sutto i den lilla ponnyvagnen och rullade fram genom gröna ängar och blommande trädgårdar. Slutligen stannade de utanför den ståtliga villan och bjödos välkomna af den vänliga fru Berman.

Hildegard och John togo dem genast med ut i trädgården — där fanns så mycket att se! O, så många vackra blommor, hvilkas doft fyllde luften med vällukt! Där var den stora krocketplanen med ringar, klot och klubbor och därbredvid en stor gunga, på hvilken de små flickorna flögo hit och dit, medan gossarne pröfvade sin förmåga på krocket. Längre bort fanns en liten lekstuga, som tillhörde Hildegard och var inrättad till sommarresidens åt hennes dockor. Omkring det lilla huset fanns en liten trädgård, i hvilken barnen själfva arbetade och där de hade sina egna små rabatter, där de fingo sätta hvilka plantor de ville.

Och själfva gården sedan! Där måste stallet besökas, där de vackra hästarne och de båda nätta ponnies stodo. I vagnslidret måste vagnar och slädar beskådas, och man måste leka att man reste bort. Och där var dufslaget och hönshuset, där en af hönsen just nu kläckt ut tio förtjusande små kycklingar. Det var så små näpna, mjuka varelser!

Efter middagen kom dock det bästa — en färd ut i det gröna, där jättebuketter af ängsblommor och skogsblommor plockades. Åh, hvilken glädje det var för de stackars stadsbarnen!

Sedan fick man mjölk i det lilla värdshuset, och så många kakor åto barnen upp, att fru Berman blef alldeles häpen.

De lekte hela dagen ute i det gröna, till dess kvällen kom och Georg och Emma åter måste resa hem. —

"O, mamma!" ropade båda två, när de med händerna fulla af blommor och andra goda saker, som de fått till skänks, rusade in i rummet, "o, mamma, det var så skönt, så skönt, jag tror det kan ej vara skönare i himmelen!"

Georg visade henne med strålande ögon sin knif — det var Johns nyaste och bästa — och det tog ingen ände på berättandet. —

Men Hildegard och John voro icke mindre glada.

"Det var härligt, mamma!" ropade Hildegard och föll modern om halsen, "och jag tackar dig så, att du hjälpte mig. Jag tror, att Emma och Georg voro mycket lyckliga, ack, snälla mamma, få vi inte bjuda dem hit snart igen?"

"Ja, det var verkligen fint, mamma", sade John och tillade en smula förlägen: "Och — tror du inte, mamma, att vi egentligen ha att tacka Hildegards försakelse för alltsammans?"

(Slut.)

Vårvind.

Med teckning.

Hvad kunde mamma mena nyss,
När med ett famntag och en kyss
Hon ut till lek mig sände?
Hon sade: "Lilla vårvind min,
Spring ut och lek med syster din!"
Och se'n hon bort sig vände.

Jag har ju ingen syster, jag,
Men kanske kommer hon i dag.
Jag tror jag går med samma
Och frågar, om hon snart är här,
Och hvarför jag en vårvind är.
Hon vet det nog, min mamma.

Flickan och lärkan.

Med teckning.

I rågåkern har lärkan sitt bo, långt in mellan de höga, böljande stråna, dit ingen vågar eller näns att gå. Där känner hon sig så trygg och så säker. Ingen vill ju heller skada eller göra illa mot en så rar liten fågel, som sjunger för oss från tidiga vårdagen och nästan hela sommaren.

Så hade nu ett lärk-par byggt sig bo i rågåkern utanför Ellas hem. Åh hvad det var roligt att under vårdagarne, medan det ännu var kallt, sitta i solgasset på verandan och se lärkorna stiga mot höjden och lyssna till deras sprittande glada sång! Och när marken var klädd i blommor och sommaren kommen på allvar, då låg Ella på marken och följde med blicken sina älsklingar, tills hon såg dem blott såsom en liten mörk punkt i den blåa luften. Men i ett nu tystnar sången och lärkorna sänka sig i vida, skrufformiga bågar åter mot marken.

Så ligger Ella en dag och ser och lyssnar. Då kommer en sparfhök och skjuter som en pil genom luften för att hugga sina klor i en af de små sångerskorna. Ella reser sig förfärad upp. Lärkorna voro ju hennes vänner. Men lärkan hade sett röfvaren och flög också hon som en pil mot marken och rätt i famnen på den förfärade flickan. Höken var blott ett par meter efter, men flög hastigt åt skogen som en snopen tjuf, hvilken blir gripen på bar gärning.

Ja, där stod Ella med den skälfvande lärkan i handen. När hennes far sändt ett hagelskott efter höken, släppte flickan lärkan, som åter hämtat sig och nu kvittrande sväfvade öfver boet.

Men Ella tänkte för sig själf: "Jag har mången gång önskat mig vara en liten lärka och på lätta vingar kunna höja mig mot skyn, men nu tycker jag det är mycket bättre att vara en liten flicka och bara fröjda mig öfver lärkans sång och flykt."

J. B. G.

VÅRVIND.

Och Maja sprang med purprad kind
Så lätt som vårens friska vind
Och slöts i modersfamnen.
Och modern log och sade så:
"Jo, vårvind, Maja, är också
Ett bland de många namnen.

Hvem är mitt solsken, Maja du?"
"Åh, det är jag", sad' Maja nu
Och log med ögon klara.
"Och ögonsten och framtidshopp
Och sockerstrut och rosenknopp,
Alltsammans kan jag vara."

"Och vet du, att bland blommor, blad,
Far vårens vind så lätt och glad,
Så lekfull, fri och yster.
Och mammas lilla rosenkind
Är yr och glad som vårens vind.
Och vårvind är din syster."

"Jaha", sad' Maja, "det är bra
Att vårvind till sin syster ha.
Men kunde jag med samma
En riktig liten syster få,
Jag blefve gladare ändå."
"Bed Gud därom!" sad' mamma.

Anna H—m.

Trofast och sann.

(Forts. fr. föreg n:r.)

Gossen stod där såsom förintad, hans hufvud sjönk ned mot bröstet, liksom böjdt af en stor tyngd. Slaget hade kommit alltför plötsligt, ty han hade ej ett ögonblick tviflat på att han skulle kunna rättfärdiga sig. Men hvad skulle han göra, allting talade emot honom, till och med hans eget uppförande. Misstrodde honom då verkligen alla?

Han blickade omkring sig. Huru kallt och ogillande hans gamla vänner sågo på honom! Långsamt gingo hans ögon genom rummet utan att möta en enda vänlig blick, förrän de stannade på Robert. Där såg han ett leende, trofast och förtröendefullt. Och detta tycktes förändra alla hans känslor och tankar.

"Jag befallde dig gå ut ur rummet, hörde du inte?" sade rektorn.

"Jo", svarade Ernst, "men först måste jag säga ett ord till mitt försvar. Ni har makt att skicka bort mig, det vet jag nog, men jag gifver er mitt hedersord, som ni hittills aldrig behöft misstro, på att jag i denna sak är fullkomligt oskyldig."

"Om du kunde bevisa detta, skulle ingen se det hellre än jag", sade rektorn; "men det skulle svårligen lyckas dig, sedan du erkänt detta papper vara din egendom."

"Jag sade, att det var mitt, innan jag sett det, men nu måste jag bestämdt förklara, att jag aldrig sett det förut, mycket mindre skrifvit det."

"Och likväl erkänner du, att det är din stil?"

"Nej, herr rektor. Men jag medger, att bland hundra skulle knappt en märka någon skillnad."

"Men du har intet bevis, som talar till din förmån?"

"Nej, jag kan blott upprepa, att jag är oskyldig."

"Då råder jag dig att gå till dina släktingar och stanna där, till dess du kan rättfärdiga dig. Gå genast upp på mitt rum."

Ernst kände, att om han ej ginge strax, skulle han snart ej kunna stå upprätt. Han gjorde en stel bugning mot rektorn och gick till dörren. Där vände han sig om ännu en gång och kastade en sista

blick på det välkända rummet, som han visste, att han aldrig mer skulle beträda, ännu en blick på Robert — och så var han borta.

* * *

Denna dag arbetades icke mycket i skolan, till och med lusten att leka fattades. Gossarne stodo gruppvis tillsammans och resonnerade om den stora tilldragelsen. Ernsts sista oförskräckta uppträdande hade vunnit deras beundran och aktning, ehuru allting talade emot honom.

"Jag vill säga dig en sak, Willie", sade Karl Grant, "i hela skolan finnes inte en enda pojke, som kunnat stå framför rektorn så lugn som Ernst gjorde. Han har ett väldigt mod, skall jag säga dig; inte du ens hade kunnat göra det efter."

"Jag medger det", sade Willie, "han uppträdde hjältemodigt."

Senare på kvällen träffade Robert Magnus. "Kom med mig ut litet", sade han, "jag är trött på allt detta prat." —

En lång stund gingo de tysta bredvid hvarandra, deras hjärtan voro alltför fulla. De gingo nedåt stranden och klättrade uppför en liten klippa, där de brukade ha sin älsklingsplats.

"Magnus", sade Robert slutligen utan att se upp, "pojkarne här i skolan äro ett erbarmligt släkte. Det finns inte ett halft dussin af dem, som tro på Ernsts oskuld, nej visst inte! Ja, jag tror knappt, att någon annan än vi göra det utom lille Karl. — Du vill väl inte påstå", fortfor han vredgad, när Magnus icke svarade, "att *du* misstror honom?"

Magnus endast skakade på hufvudet.

"Hör du Magnus", började Robert på nytt, "såg du verkligen, att Artur hade boken i sin hand?"

"Ja, åtminstone en minut höll han den i handen."

"Och det var samma bok, ur hvilken verserna sedan togos fram?"

"Ja. — Men Robert — Robert — du kan väl inte tro, att Artur kunde vara i stånd till ett sådant dåd?" frågade Magnus förskräckt, när han började fatta Roberts tankegång.

Robert blickade tankfullt ned framför sig, men svarade intet.

"Och så stilen, huru skall man förstå det?"

"Det bryr jag mig inte om", ljöd det korta svaret. Efter en stunds tystnad sade Robert: "Kom nu, så gå vi hem".

"Robert", sade Karl Grant, när gossarne kommo in genom gårdsgrinden, "här är ett bref till dig, jag tror, att budet var från Ernst, är inte brefvet från honom?" frågade han ifrigt, när Robert slet upp kuvertet.

"Jo", svarade denne och började långsamt läsa brefvet.

"Tror kyrkoherden, att han är oskyldig?"

"Naturligtvis."

"Det gör jag med af hjärtats grund", sade den lille gossen allvarsamt.

"Du lille hederspojke", sade Robert. "Ja, gör det du, Karl, vi båda skola hjälpas åt att bringa hans oskuld i dagen, och det är min tro, att vi skola lyckas." Och han drog honom intill sig och kysste honom på hvardera kinden.

Därpå gick han igenom förstugan in i klassrummet. Han underkastade Ernsts pulpet en noggrann undersökning utan att vinna något därmed; då såg han plötsligt ett papper ligga på golfvet. Det var ett litet hopviket papper, som han stoppade i fickan utan att läsa det. Därpå tog han fram Ernsts bref.

"Käre vän", skref denne, "jag kan blott skrifva helt kort. Om du kan, så tag ur min bok de lösa bladen som ligga där. Jag fruktar du skall le åt deras innehåll. Låt ingen annan se dem.

Tanken på ditt kära, förtroendefulla ansikte, när allting annars var mörkt omkring mig, höll mig uppe. Mer behöfver jag icke. Din trofaste vän

Ernst Högberg."

"O, Ernst, Ernst! Och jag som senast i morse tyckte att du var feg. En sådan dåre jag var, som inte lärt känna dig bättre!" Och Robert lutade hufvudet i händerna och stönade högt.

Ernst hade haft ännu ett enskildt samtal med rektorn, som därefter afskedat honom.

En timmes väg låg framför honom, nästan för lång för hans svaga krafter. Dock, när han gått en stund i den friska luften, kände han sig lättare om hjärtat. Han nådde sitt mål utan att känna den häftiga smärta, som han på sista tiden så ofta förnummit vid längre promenader. Men trött var han, så trött, att han kände huru eländig han måste se ut, när han nådde prästgården. Han stannade några ögonblick utanför dörren för att hvila.

Inga släktförhållanden knöto honom vid invånarne i detta hem, men han hade dock här känt sig hemma alltsedan den första kvällen, då han en främling togs emot såsom barn i huset. Hans döende fader hade nämligen anförtrott sitt enda barn åt kyrkoherden, som varit hans trofaste vän sedan ynglingaåren.

Ernst såg genom fönstret in i hvardagsrummet. Där satt tant Sophie, hans moderliga vän, vid sin sömnad, medan hon sakta gnolade på en sång.

Plötsligt såg hon upp och varseblef Ernst. Ögonblickligen lade hon bort arbetet och ilade emot honom.

"Ernst, min gosse, hur är det med dig? Har man skickat dig hem sjuk? Hur kunde de göra så?" frågade hon orolig.

"Ja, jag är hemskickad, men jag är inte sjuk", sade han och bemödade sig om att synas lugn.

"Visst är du sjuk, det måtte jag väl se, mitt barn. Du är hemskickad, säger du, hvad menar du med det?"

"Jo, jag har fallit i onåd, men jag försäkrar dig tant, att det är en orättvis beskyllning jag råkat ut för. *Du* måste tro på mig, tant, om än alla andra misstro mig. Kan du tro på mig, om än allting talar emot mig?"

"Säkert kan jag det, min gosse", sade hon och kysste honom hjärtligt, "men kom nu in och säg mig allt."

(Forts.)

Brefväxling med de små.

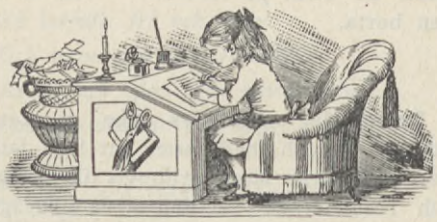

Prisuppgift n:o 6.

S	T	E	N
		·	
			·
	·		
·			
			·
B	R	Ö	D

Förvandla "sten" till "bröd". Man bildar hvarje nytt ord ur det föregående genom att utbyta en bokstaf mot en annan. Den bokstaf som skall utbytas är i rutorna utmärkt med en punkt. Hvarje rad skall bilda ett verkligt ord.

Bibelläsning

eller hvad står det i texten för nästa söndag?

Veckan 17—23 Augusti 1903.

M. 17. Efes. 1: 3—7. *Utkorelsen i Kristus.*
T. 18. Efes. 1: 3. *Tacksägelse för välsignelserna i Kristus.*
O. 19. Efes. 1: 4. *Utkorelsen till helighet i Kristus.*
T. 20. Efes. 1: 5. *Utkorelsen till Guds barn i Kristus.*
F. 21. Efes. 1: 6. *Utkorelsen till att förhärliga Gud.*
L. 22. Efes. 1: 7. *Utkorelsen till försoning i Kristi blod.*
S. 23. Efes. 1: 11. *Utkorelsen till enhet och fullkomning i Kristus.*

Söndagsskoltext för den 23 Augusti.

Efes. 1: 3—7.

Tänkespråk: Efes. 2: 8. Af nåden ären I frälsta genom tron, och det icke af eder, Guds gåfva är det.

Uppsala 1903, Upsala Nya Tidn. Aktiebolag.